

16. szám.
 Április 16-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 órára jan.—jun. 3 frt., és 3 órára
 jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

A hamis bankócsinálók.

Ki emlékszik még a történelmi nevezetességű „Kedves urambátyámra,” kiről valaha nótát is csináltak „Kedves urambátyám, meg ne haragudjon.” (Mint látszik, ez még az ikes igék invasiója előtt történt.) Ki emlékszik még az ő hét galléru, veres hajtókéju köpönyegére? az ő magas tetejű kalapjára; meredt inggallérujára, és arra a sok stikkli-re, a mit a hajdani jurátus világ vele elkövetett?

Ugy biz, a jurátus világ! Hol van az most?

A „kedves urambátyám” is azon *ég madaraihoz* tartozott, a kik se nem vetnek, se nem aratnak, még is csak eltáplálkoznak. Mindig volt Pesten bőven pénzelő fiatalság, a kinek árnyékában megpihenhetett a korhelyek vénje; már hogy az illető moecenas honnan teremti elő a pénzt? uzsorásokat fojtogat-e érte? macaó bankon nyeri-e, vagy apai-anyainak megy ki a könyökén? arra bizony neki nagyon kevés volt a gondja, s ha egy napon az illető eltűnt Pest-ről, ő ugyan nem nyomozta tovább, hová lett? megházasodott-e, elvitték-e szolgabírónak? vagy a hitelezői elől futott meg? Keresett magának másikat.

Hanem még is volt egy állandó pártfogója, a ki szüntelen itt lakott Pesten, mindig nagy gavallért játszott és a kiről legkevésbé tudta kitalálni, hogy honnan veszi Miska ur azt a tömérdek sok pénzt?

Egyszer Miska ur összebeszélt több furfangos pajtásával, hogy megkisértsék, mennyi ideig állja ki „urambátyám” a koplalást.

Mint gondolhatni, urambátyám harmincz év alatt oly megállapított hitelű közelismerést szerzett magának, hogy nem volt az a külvárosi lebutj, a hol még kontóra egy betevő falatot adtak volna neki, mert valamennyinek az ajtaja mind tele volt már krétázva az ő „aufschreiben“-jeivel.

Egy napon tehát, mikor Miska ur garcon szállására ellátogat, azt zárva találja; de benézvén a kulcslyukon, látja, hogy többen vannak oda benn, s elkezd zakatolni.

Arra nagy riadás támad a szobában; hirtelen összeviessza kapkodnak mindent: Miska ur elébb rivallja erősen, ki van oda kinn? mit akar? csak akkor nyit előtte ajtót, s urambátyám jól látja, hogy egy felvont pisztolyt dugott el a zsebében.

*) NB. A „hamis” epithon nem a bankókat, hanem a csinálókat illeti.

— Pszt. Csenedesen: Sugják neki. Lépjen be hamar urambátyám. Jó hogy jön.

— Mit csináltak itt fiúk?

Az ágyon egy sor ujdonatuj tiz forintos bankjegy volt kiterítgetve.

— Bankót csinálunk, urambátyám. Sógá neki Miska ur. Ide nézzen.

— Hüh, hát innen pénzelték? Mindig gondoltam én azt.

— Ugy-e mindig? Hát már most álljon a társaságunkba: aztán lesz magának is.

Urambátyám nagyon huzódott ez ajánlatból, hogy az ilyen, meg amolyan kriminalitás, nem jó lesz belőle; de elvégre még is csak elvállalta, hogy átvesz egyet azokból az ugynevezett hamis bankókból s átmegy vele a szomszéd dohányos boltba szivart vásálni, majd ott felváltják.

Miska ur pedig előre beavatta már a kereskedőt a tréfába. Urambátyámnak pedig soha sem volt kenye, hogy valami merényletet viseljen a lelkén: a rossz lelkiismeret addig is elárulta százszor, a míg az utcán keresztül ment; félve tekingetett széllyel, nyúlt is nem is, a bolt ajtó kilincséhez, hogy kinyissa, s mikor végre rá szánta magát úgy megijedt attól a kérdésé- től a boltosnak, hogy „mi tetszik?” hogy szivar helyett tubákot kért tőle, a mit pedig gyűlölt.

A mellett meg igen ügyesen az ajtó közepében maradt, hogy szükség esetén, ha rajta kapatnék, gyorsaságának próbáit adhassa.

A boltos kimérte neki a *czukmist*, egy szem *tomca bonóval* is megajándékozta ráadásul, s mondá, hogy az egészért jár három krajczár.

Urambátyám reszkető kézzel vette elő a tiz forintost. Már az is nagyon felötlő, ha valaki három krajczár végett tiz forintost váltat; hát még ha olyan zavartan adja a boltos kezébe, mintha félne, hogy az a kezét is megkapja.

A boltos, szerepéhez híven, erős vizsgálat alá fogta a bankót; megnézte közlelő; vizsgálni kezdett rajta bizonyos pontokat; azután a világosság ellen tartotta, hogy a vízjegyekről meggyőződjék. . . . De már akkor kedves urambátyámnak hirtelen hamva sem volt a boltban! A mint azt látta, hogy a boltos kritizálni kezdi a bankót: mőgilant csenedesen, s mire utána eredtek, nem volt sehol.

Két hétig nem látta őt senki az utcán.

Csak a tizenötödik nap mert késő éjjel kilopózni, s a Privorszky ajtajában, kinn az utcán rá lesni, míg egy ismerős kilép, hogy meg tudja tőle, nem fogtak-e el a napokban egy hamis bankócsináló bandát?

Igy lehetett megtudni, hogy két hétig bírja ki urambátyám az éhezést és a szomjúzást.

Hanem aztán, hogy meg tudta rászedetését, boszúból mingyárt rajta is rontott a dohányoson, s elexequalta tőle az ott hagyott visszajárandóságot, s büntetésül egy batkát sem adott belőle az egész társaságnak.

K—s M—n.

A hivatalviselő hölgyek.

Vigjáték a jövő századból.

Irtá: **K a k a s M á r t o n.**

(Folyt.)

III. Jelenet.

Előbbiek. Angolna. Hurok.

- Szavalka.* Az első ügy jól elvégeztetett.
Protonotárusnő jegyezze be.
Fractura margareta végzeményünk
Sub littera A,B, ez így szokás
S irjon végül Q. F. D.-t férfiasan.
- Birálka.* Mit értelmezzem e három betü?
- Szavalka.* Értelme ez: „Qurtán Fel Döntetett.”
Most jöjjön másik fél elének? Mi baj?
- Ugorka.* (Hurokra mutat) Huh mily förtelmes púpos ember ez.
- Lepke.* (Angolnára mutat) S mi csinos ifju im e másik itt.

- Ugorka.* Az ottan nagy gonosztevő lehet.
- Lepke.* S ez itt bizony ártatlan szenvedő.
- Szavalka.* No hát melyiknek van panasa itt?
- Hurok.* (dadog) Te-te-te ki-ki-kin—tetetetetetetes
Tötötötötörvény tatatatatanács!
Tititititistteteteteteletetem.
Tututututudadatottatototom.
- Harapka.* Hisz ez beszélni sem tud!
- Csipke.* Jaj be rút!
- Vitézke.* Most mindjárt elszakad a miderem
Zsinórja, hogy ha nem nevetetek.
Ha még ez ember ily furán beszél.
- Szavalka.* Nem értünk az egészből semmit. Alter!
Feleljen másik hát: ki a panaszló?
- Angolna.* Én vagyok a panaszló hölgyeim.
Hisz oly szemek, minők e csillagok
Mik rám tekintnek, arczvonásimon
Olvashaták, hogy én panaszkodom.

Ez ember itten az én üldözöm.

Egy vérszopó piócza, egy hyéna,
Ki emberhússal él, egy kannibál,
Egy vampyr ez! egy . . . egy hitelező!

Mind. Ah! Ennyi rosz tulajdon egy személyben.

Hurok. Kekekekekérem szeszszeszszeszépen.

Szavalka. Maga ne vágjon a másik szavába.
(Angolnához) Beszéljen ön, mi roszat tett ez ember?

Angolna. Hát nem elég, hogy folyton-folyt kunéroz.
Üldöz, nem enged egy perczig pihennem.
Kirángatja fejem alól a vánkost.
Lehuzná rólam még az ingem is.

Szavalka. És az nem volna illendő.

Angolna. Nem ám.

Most meg csupán azon hibám miatt,
Mivel egy pillanatban önfeledten
Egy ördögi hosszú papir fölé
A mit váltónak hínak a pokolban —
Ráírtam a nevem; mert esküszöm,
Hogy semmi mást nem véték, megrohan;
Személyem zár alá csukatni készül.
Engem, kit ismernek nagyságotok,
Ki minden bálban előtánczolok,
Ki nagysádtok parányi lábait,
Eső után ha utcán sétikálnak,
Fennhangon bámulván, magasztalom;
Ki nyáron landpartiekat rendezek,
Télen concertet és szánfuttatást,
Ki zongorázok thé estélyeken,
Ki gazdagítok fodrászt és szabót
S imádok minden hölgyet, inclusive,
Tizenhat és hatvanhat év között.
Engem becsukni lyukba és sötétbe,
Megvonni tőlem napfényt; ragyogását
Ily szép szemeknek, mint nagysádtoké.
E szívet, mely mindenkiért dobog,
Goromba durván áthurkolni egy
Jogorva és mogorva porkolóbnak!
E század ilyen botrányt nem tűr el!

Vitézke. Ez, ugy hiszem, meg nem történhető.
A szent szabadság e nagy századában.

Angolna. Mi lenne akkor árva gyermekimből?
Kik ugy mosolygnak mostan, mint az élet.
S kávécskát isznak minden reggelen.
Akkor pedig rongyokban és meztláb
Futnának majd az utcán, kéregetve
Járókelőktől „einen kleinen Kreuzer.“

Bátorka. Szegény ifju: balsorsa könyre indít!

Csipke. És vannak önnek apró gyermeki?

Angolna. Óh vannak.

Ugorka. Hát neje?

Angolna. Három menyasszonyom epedve vár.
Kiket vezetni oltárhoz fogadtam.
Szívök szakad meg, hogy ha nem jövök.

Mind. Három menyasszonya! És mind a hármat!

Angolna. Igen. Ker'm ássan: én mormon vagyok.

Szavalka. Az már egészen más, az már helyes.

Csipke. (érzékenyen) Van önnek tán ősz anyja is, kit ápol?

Angolna. Az is van — négy.

Harapka. Mi az? Négy anyja!

Angolna. Van egy anyám, aztán egy nagyanyám.
Egy szép anyám, meg egy keresztanyám,
És mind a négyet én tartom s ruházom.
Ha engem végzetem börtönbe visz,
Mind jutsanak ök a Fraunverein nyakára.

Csipke. (könyezve.) Óh mily nemes keblü ifjú ez itt.

Szavalka. (Hurokhoz) No's hát ön erre mit tud mondani.
Mivel képes védelmezni magát?!

Hurok. Én? Én? hiszen én én én vagyok.

A vádló, a k-k-kreditor;
Ememez mememeg a dededededebitor.

Szavalka. (tekintélytel) Tudjuk, nagyon jól tudjuk: írja fel.

Protonotárus ur; vádlott maga
Önkénytesen elismeré s bevallá,
Hogy ő a kreditor. (Hurokhoz) Majd rá emlé-
kezzék.

Hogy ezt eként benevolentíázta.
S a confortantián el ne tagadja.
Mostan pedig vonuljon mind a kettő
Előszobába vissza. S várjanak,
Míg sorsukat el fogjuk dönteni.
(Angolna Hurok el.)

IV. Jelenet.

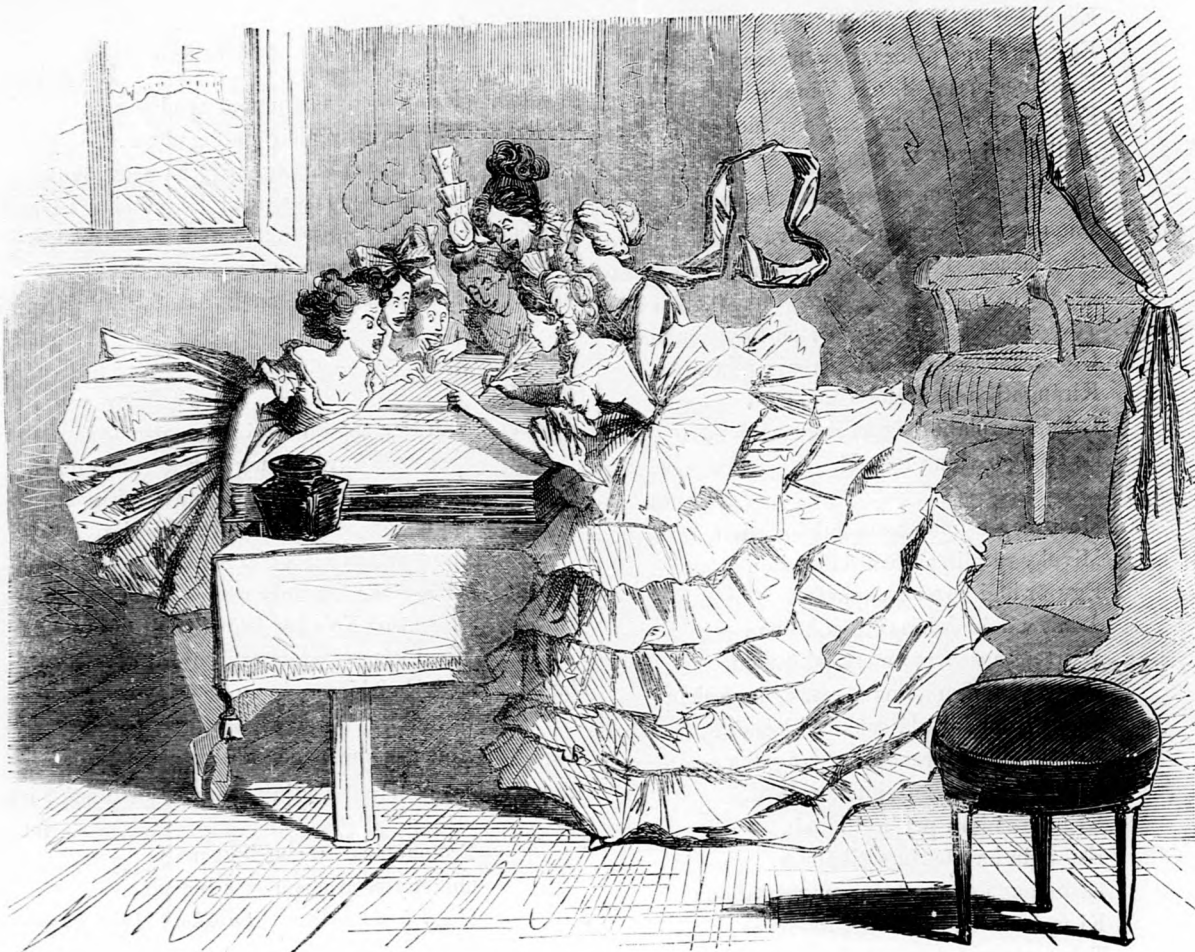
Előbbiek az utóbbiak nélkül.

Szavalka. Ez ifjut még vallatni kell tovább.

Csipke. (Lepkéhez) Tetszik neki.

Lepke. Magam is azt hiszem.

Szavalka. De ám, hogy rendet tartunk s egy ügyet
A mással ne hozzunk convictusba,
A míg ez ügy végleg eldöntve lenne,
Vegyük elő a számadásokat.
A város pénztárában még mi van?
És mikre kell kiadni mulhatatlan?
S ha nincs, honnan kell lenni okvetetlen?
Lepke, pénztárnok ur olvassa föl.
Ugorka, ellenőr ur lásson hozzá.

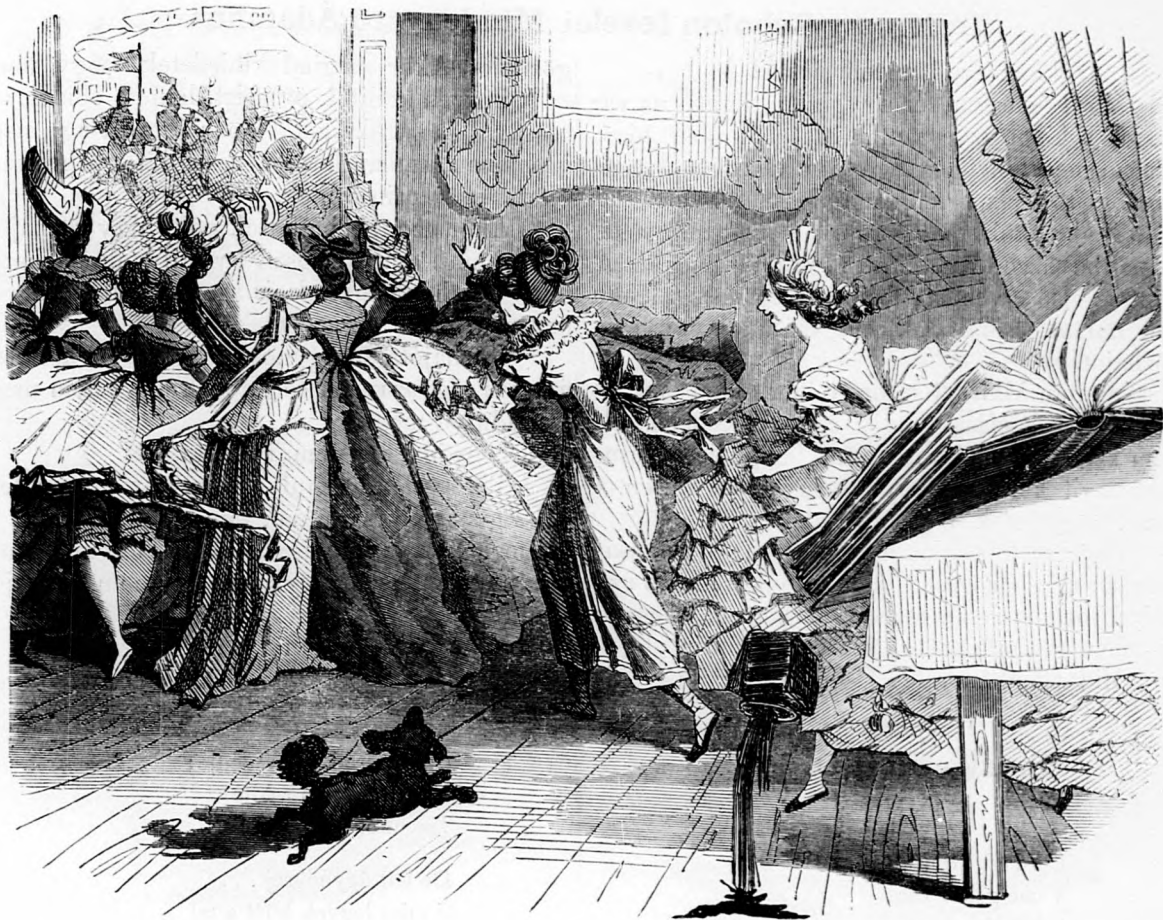
Lepke. De kérem, aztán semmi közbeszólás;
Mert akkor mindig újra kezdhetem.
Tehát: primo, a pénztárban kevés volt.
Sokan községedőt még nem fizettek.
Azt vetve, hogy sok, nem fizethetik.
Ezen másképen nem segíthetünk,
Mint indítványom értelmében aként,
Ha azt, mi elmaradt nem fizetőknél
Kivetjük a pontosan fizetőkre.
Ez logikai rendje a dolognak,
Mert a ki nem fizet, az nem fizet.
De ki fizet, az többet is fizethet.

Mind. Éljen! Éljen! Ez elfogadtatik.

Szavalka. Ez a mi Lepkénk nagy financztaletum!

Lepke. Gondoskodám több kuforrásról is.
Ha a világítás nem járja ingyen,
Ha légszeszért mindenki megfizet; —
— A holdvilágért is fizessenek.
Eső ha kell, hétköznap, egy forint.
Vasárnap ingyen. — Minden agglegény

Fizessen annyit, mennyibe kerülne
Egy asszonynek gombostüpenze és
— Medio calculo — három gyerek
Csizmája, a mit eként elcsikar.
Ki jár gyalog, fizesse azt, a mit
Megtakarít, mert nem jár berkocsin.
Ki nem dohányoz és bort nem iszik
Fizesse azt, mit okvetlen kiád,
Ha bort ivott s szivarral élt vala.
Ki jár kopott ruhában, az fizessen,
Az új ruhától, melyet nem csináltat.
S ha bárkitől ellopnak valamit
S tolvaj, lopott tárgy felfedeztetik:
Először is a tárgy a státusé.
Ki fölfedezte, mint res nulliust.
Másodszor: a tolvaj birságot ad,
Mivel lopott; harmadszor, a kitől
Loptak, az is fizessen büntetést,
Mivel hogy jobban mért nem örködött.
Mind. Éljen, helyes lesz! Elfogadtatik.
Lepke. S most térjünk át a kiadásainkra.

Harapka. Tekintetes hölgyi divántanács
Ne árulnók el a detaljokat.
Nem mind nyilvánosság elé való.
A mit kiadnak hölgyek néha napján.
Ezt nem szükség a publicumnak tudni.

Mind. Igen, igen, halljunk csak számokat.

Szavalka Figyelmet kérek, mert most számozunk.
(Mind oda dugják kecses fejecskéiket)

Lepke. Tehát; ne tessék kérem beleszólni.
Háromszor három = harminczhárom : így!
Ötöt a hétből, — marad tizenkettő.
Kettő, meg három meg nyolcz, az kilencz.
Kilencz elosztva négy felé, marad semmi.
Semmi, meg semmi, aztán újra semmi.
Aztán meg egy : az annyi, mint ezer.
Ezerben, hogy ha százat keresek,
Azt nem találom benne, kérek hát
Még másik semmit, s úgy lesz tízezer.
Akkor kivonva, a mi fönnmarad.
(az ablak alatt katonai zene szállal meg)

Mind. (felugranak, ott hagyják a számadást)
Mi ez? Zene? Huszárók? Trombitálnak!
(az ablakhoz futnak egymást törve)

Csipke. A hadnagy rám ismert.
Harapka. Melyik?

Csipke. Az ott.

Harapka. Ah persze, az nekem köszönt.
Vitézke. De b'zon

Csak én nekem. (felsikolt) Jaj, hogy ledobta a ló.

Bátorka. Víz! vizet! A kapitány elájul!

Szavalka. Lássunk dologhoz! Ez nem illik így:
Elhagyni a zenéért működésünk.

Csipke. (Harapkához) Nézd, még ő dorgál, pedig ő volt
Ki legelőbb az ablakhoz futott.

Ugorka. A számadásokon keresztül estünk.

Egy nulla a másik nullát fedi:

A pénztár tiszta; semmi benne nincs.

Se' plus, se minus: — minden rendbe van.

Csipke. Pénztárnokunknak éljent szavazok.

Szavalka. S ezt jegyzőkönyvbe fölvéetni kérem.

(Folyt. köv.)

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mosd fedeztem fel egy igen lucrativus vállalatot. a kivel tíz esztendő alata minden bizonyosan meg lehet gazdagodni. Csak első ötvenezer forintomnak keletik meg lenyi a hozza.

Had a titok, megsugok, de csak sub rosa, ki ne beszilyen valakinek: enyibül megal. A mint az első ötvenezer forintom egymás melete van nalam, csináltak magamnak rajta egy gözhajot.

Azutan kihirdetek, hogy in minden embert ingyen fogok elszalitanyi, csupa hazafisagbol. Nem kel hozza semi antre, semi belipti jegy; csupan anyit kel mondanyi pasasirnek: „iljen a haza!” — viszek neki, hova akarja.

Majd megjijedi magat ere gözhajo tarsasagoeska; micsoda veszedelmes konkurencia ez! szalad hozam; hozza tarisznyat nagyot, megveszi tülem gözhajomat — szazezer forintir.

Mid csinalom vele? Csináltak rajta — kit

gözhajot. Akor megind kihirdetek, hogy nemcsak ingyen szalitok pasasirt, hanem ebidel, vacsorával megtraktalok. Gözhajotarsasag megjijed joban, szalad hozam, veszi kit gözhajomat kitzazezer forintir meg.

Akor aztan csináltak neki nagy gözhajot. Programm! szabad koszt, kvartily minden hazafinak is othonleanynak, is azon folyül patikarus muzsika vigtül vigig!

Gözhajotarsasag mosd mar nekem kintelen fizetnyi nigyszazezer forintot, hogy tülem meg szabadulya magat.

Is ez igy fog menyi furtunfurt!

Tíz esztendő mulva aztan az enyim lesz egisz gözhajotarsasagnak minden pinzecskeje, az övi meg lesz az in egisz gözhajo flottam, a mihez mar van izs egy cylinder-kalapom gözhajokiminynek.

Nem teczik bealanyi a tarsasagomba?

Tallérossy von Zebulon.

Szarka mint Ördög.

(Néprege.)

I.

Eördögh Gyurkó vára ¹⁾

Vendégeket vára

Késő éjszakára.

S hogy jönnek a hidat

Levonni, oly divat

Mit szül egy pillanat.

S ki belép oly gyászló,

Mint a rongyos zászló:

Várnagy Szarka László.

Kalpagjában golyó

S miként felvert folyó

Tajtékszik künt a ló.

Majd elveszett feje

És Pölöskefeje, ²⁾

Mit téssz Eördögh vele.

Mint tengeráradat

Látott oly tarhadat

Pölöskefej alatt, ³⁾

S mert irád, hogy védje;

Husz hajduval védte

Tizenkét nap étlen!...

De lett ágyúörej... .

S mint legyek közt a tej

Szétment Pölöskefej,

Özönlött a tatár —

Téged keresve már,

Hivén hogy rejt a vár!

S uram ne hagyj! köztök

Hít volt, hogy vagy Eördögh:

Valóságos ördög!

II.

Ördög Gyurkó ezek alatt:

— A szája is tátva maradt —

Mondd mi történt? mond el magad,

Nyakamra csak nem eresztetd

A rut pogány hadat?

Hogy Göcsejbe ide futék

Azt a török nem tudja még,

— Ördög Gyurkó rejtekhelyét —

De beszélj; mert futok ha tán

Villámot szór az ég!

¹⁾ Ismeretes régi várhely a tárnoki határban, Zalában.

²⁾ Istvánfi historiájából.

³⁾ Pölöskefej; hajdan várkastély az Eördögök, Sárkányok birtokában, ma termékeny határu falu Kanizsa vidékén.

S a vén várnagy; ki most olyan:
Mint Lucifer a pokolban —
— S tarka madár a bokorban —
Igy beszél, mint menté magát,
S urát meg egy nyomban:

„Nézd e tarka mente
Volt vállamra vetve —
És arcom bekenve,

„Rajtam kályhakorom,
Fénylett attól orrom
Mint egy vörös torony . . .

„Szemem forgott játszott,
Jártam furcsa tánczot,
S hordoztam egy lánczot.

„Es ezekhez tartok
Kezemben fakardot
Meg egy nagy harangot.

„S hogy bámulják, nézik:
Ugy tánczolok végig
A török vezérig!

„Ez lesz az az Ördög!
— Kiált minden török —
S az ég is menydörög . . .

„Szól ekkor a vezér:
— Remegve mint levél —
„Allah! jöjj el! segélj!

„Hisz ez Ördögfajta!
Próféta haragja
Rajta vagyon, rajta.

„Vagy pedig bolond tán, —
S azt nem bántja aztán
Egy igaz müzülmán!

„Hozzá ne nyuljatok!
Indulót fujjatok,
Átok van rajtatok! —

„S babonás érzettel
Mint szélüzött hely
Ugy távoznak el.

„Már messze is járnak —
S én mindig ott állok,
Szarkamód ugrálok.

Aztán, hozzád jövék
Hogy elhozzam hírét
Mint mentett meg az ég!“

III.

Eördögnek most kaczag ajka
Hogy a várnagy olyan tarka,
S látván hogy ez olyan Szarka
A ki hogy ha nagyot akar
El is birja farka!

„Ördög te is! én is vagyok,
Köztünk most már melyik nagyobb? —
Csakhogy a tar békét hagyott,
Máskor ha jő; a pokolra
Elküldjük őt legott!

De van neked nagy ördögöd!
A szerencse most fellökött:
Mert elhajtván a törököt
Mekkora tért betánczolál,
Adom mint örököt!“

*

S Eördög Gyurkó rejtett vára
Ma is jön a nép ajkára —
S a hol Szarka úgy ugrála:
Elnevezték *Szarkagyepnek,*
S mutatják hol álla!

T. V.

Egy Péter fillér önéletirása.

Születtem én kérem alásan itt Körmöczön Magyarországon, a hol készítettek rézből, mint konvenziós pénzben járó krajczárt; a miből hatvan ment egy forintra.

Mikor az a nagy inség kezdődött, egy jámbor iskolamester átadott engemet egy derék tisztelendő urnak, a ki több hasonlókat is gyűjtött kegyes szent czélra.

E tény előadása mellett én is megneveztettem az ujságban.

A derék tisztelendő ur átadatott több másokkal együtt Pesten egy nagyon jeles ujságírónak, a ki ismét kitett az ujságba.

A nagyérdemü ujságíró azután elküldött engem több másokkal együtt Rómába; ott ismét dicsérettel megemlittetek az ujságban.

Egy tiszteletreméltó eminentiás ur végre Rómában, meghallván a magyarországi nagy inség hírét, ismét visszaküldött ide a nyomoruság enyhítése végett.

Eképen országról országra odább ajándékozotván, egyik kegyes férfiú kezéből a másikba adatván, visszajuték ismét abba a faluba, a hol eredetileg egy pékzsemlyével voltam egyenlő értékű rangban.

De mire visszakerültem, akkorra kimentem a fogalomból, s még az újságok is megfosztottak nevemtől, nem nevezvén többé krajczárnak, hanem csak egy lat réznek.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Nagy bősége van a szegény embernek mindennemben, — a mit nem kívánt magának.

— — No itt van egy eredeti ujdonság, a melylyel úgy hiszem, a Pesti Hírnök tetszését is megfogom nyerni. Bizonyos nagy bukásnál, mely e napokban a főváros kereskedő köreit felvillanyozta, következő emlékezetes eset történt egy gabona kereskedővel. Egy szép pénteken délután megalkudott az illető házfőnökkel ötezer mérő gabonára. Még az nap este be is méretett a raktárába öt száz mérőt. Más nap azonban szombat lévén, a gabnakereskedő azt mondá; „ez az én ünnepem, azt én megtartom, szombat napon nem mérek gabonát.“ Másnap megint sürgetik, hogy méresse át a hátrálékot, akkor megint azt mondta, „ez meg a te ünneped, vasárnap, ezt is meg kell tartani, ezen a napon nem mérek gabonát. Harmadnap hétfő volt, akkor már nagyon sarkalták a kereskedőt, hogy jöjjön már a lapáttal, mérje azt a gabonát frissen. De a kereskedőnek kalendariuma volt, abban a hétfő is piros betűvel volt nyomtatva: rendületlenül megállta: „ma sem mérek gabonát, mert ma Boldogasszony ünnepe van.“ — Kedden aztán megbukott a nagy üzér; felfüggeszté a fizetéseit, beadta a kulcsot, s a jámbor zsidónak négyezeröttszáz mérő gabonája menekült meg, a miért olyan lelkiismeretesen megtartá mind a maga, mind a más ünnepeit. Ha megszegi ez ünnepeket, most az is elúszott volna.

— — A Pesti Hírnökben egy névtelen kritikus, neki esik Arany János „Buda halálának“ s erősíti, hogy Aranyynak se költészete, se nyelve, se technikája egy fillér ára sincsen. A Hölgyfutárban erre valaki ver-

set ír, melyben az illető kritikust Uj Midásnak nevezi, kinek kezében az Arany is rézzé válik. A Pesti Hírnök erre a hatóságok megtorló fellépését ohajtja a kritikust bántalmazó versirója ellen. (De hát van valahol olyan törvényezikk, mely a kritikusok kivételes állapotáról szól?) Bizony én nem ismerek egyet is, hanem azt, a mit néhai udvari tanácsos Göthe ur ő excellentiája mondott, s melyet tán el lehetne curialis határozatnak fogadni: „üssék agyon ha kritikus.“ több hivatalos decretumra nem emlékezem. (No ezt a szigort pedig nem kívánnánk alkalmaztatni, hisz néha magunk is beleesünk ebbe a kihágásba.)

— — Napoleon herczegnek a fia is eldalolhatja majd azt a nótát, hogy: „Nagy gazda volt az apám!“ (De hát miért, talán bizony jókor elvégezte a tavaszi vetést?) Hát azt olvasom itt felőle, hogy azért utazott Hollandiába, hogy ott kitudakolja, hogyan termesztik a buzért, a miből veres festéket készítenek? meg a császári fősvájczert is elvitte magával, hogy kitanulja a hollandusoktól a tehenekkel való gazdálkodást. (Ugyan mi lehet a neve annak a fősvájczernek: Gyurka, Palkó, Bandi, vagy micsoda?) Sokkal kényesebb neve van annak, úgy híják, hogy Bella. (Ugyan mit figuráz velem kelmed, hiszen akkor nem a svájczert vitte magával, hanem a majorosnét.)

— — Már ezután senki sem mondhatja Galibádiról, hogy nem mértékletes természetű csendes férfiú. (A ki elhiszi.) De úgy van, diplomát is kapott róla; tudniillik a londoni mértékletességi társaságok egyike díszemlékirattal tisztelte meg ökemét, a melybe bele vagyion írva, hogy ő az „önmérséklés egyik kitünő hőse.“ — (Ugyan honnan tudják olyan jól?) Hát többen szemmel látták, hogy a mostani utazása alatt egy szigeten, a hol valami gazdag anglusnál nagy lagzit laktak a tiszteletére, azonnal felkelt az asztaltól, mihelyest az asszonyosságok eltávoztak, s ott hagyta a poharazást, a mire az angoloknál csak akkor szoktak pipaszó mellett rágyújtani, mikor e vászoncseléd eltávozik. (No olyan mértékletes fratereket akár a kelmed kanczellistái között is tudnék nevezni, a kik szívesen ott hagyják a pipafüstöt meg a poharakat, ha szép asszonyok után futhatnak. Én tehát azt mondom, hogy gonosz csont lehet az a vén Galibádi, ha még a rossz lábával is elszalad a fehérnép után s ott hagyja a társaságot, a mely az ő tiszteletére ürit poharakat)

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnöveldeutca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Pollák.